

Potifars hustru

Fredmans Sång N:o 38

Carl Michael BELLMAN (1740 - 1795)

Allegretto

En Po-ti-fars hu-stru med skö-na ma-ner Jo-sef til
In-un-der pau-lu-nen den skö-na-ste ros stod för vår
kär-lek vil loc-ka, ryc-ker'n i man-teln, och suc-kar och
Jo-sef att ploc-ka, men som en lym-mel han flyd-de sin
ber: Sitt ner, sitt ner! Ack! om jag va-rit i Jo-sefs ort,
kos. Det tros, det tros.
Ack! om jag va-rit i Jo-sefs ort, jag vet vad jag gjort.

2 Men Josef den token på dörren han for,
nymfen hon vinkar och beder;
aldrig en dåre i världen så stor
gått i två skor.
Friskt äta och dricka i Potifars sal,
eld uppå spisen av ceder,
inga dueller och ingen rival,
och ej förtal.
[: Hurra kamrater för Potifars fru! :]
Hon sover ännu.

3 Men felet var det, att vår Josef han var
nykter, betrykter med mera,
och för en flicka et uselt försvar,
en dålig karl.
Vid Faraos garde en usel kapten
Potifar var som de flera,
och i en brudsäng, så sömnig och klen,
sin fru till men.
[: Hurra kamrater för Potifars Fru! :]
Hon lever ännu.

Potifars hustru

1

En Potifars hustru
med sköna maner
Josef til kärlek vil locka,
rycker'n i manteln,
och suckar och ber:
Sitt ner.
Inunder paulunen den skönate ros
stod för vår Josef att plocka,

men som en lymmel
han flydde sin kos.
Det tros.
Ach! om jag varit i Josefs ort,

jag vet vad jag gjort.

2

Men Josef den token
på dörren han för,
nymfen hon vinkar och beder;
aldrig en dåre i världen så stor
gått i två skor.
Friskt äta och dricka
i Potiphars sal,
eld uppå spisen av ceder,
inga dueller och ingen rival,
och ej förtal.
Hurra kamrater för Potifars fru!
Hon sover ännu.

3

Men felet var det,
att vår Josef han var
nykter, betrykter med mera,
och för en flicka
et uselt försvar,
en dålig karl.
Vid faraos garde
en usel capten
Potifar var som de flera,
och i en brudsäng, så sömnig och klen,
sin fru till men.
Hurra kamrater för Potifars fru!
Hon lever ännu.

Des Potifars Frau
mit schöner Geste
(den) Josef zur Liebe will locken,
zieht ihn am Mantel,
und seufzt und bittet:
Setz dich hin.
Unter dem Himmelbett die schönste Rose
war da dem (*wörtl.* für den) Josef
[zu pflücken,
aber wie ein Trottel
er flüchtete fort.
Man glaubt's kaum.
Ach, wenn ich an Josephs Stelle
[gewesen wäre,
ich wüsste, was ich getan hätte.

Aber Josef, der Verrückte,
zur Tür rannte er,
die Nymphe, sie winkt und bittet;
noch nie auf der Welt ist ein so großer Idiot
in ein Paar Schuhen herumgelaufen.
Frisch (drauf los) essen und trinken
in Potiphars Saal,
Feuer auf dem Herd aus Zedernholz,
keine Duelle und kein Rivale,
und keine üblen Nachreden.
Ruft Hurra, Kameraden, für Potifars Frau!
Sie schläft noch (allein).

Aber der Fehler war es,
dass unser Josef war
nüchtern, verklemmt und vieles mehr,
und für ein Mädchen
ein schlechter Verteidiger,
ein schlechter Kerl.
Bei der Garde des Farao
ein elender Hauptmann
Potifar war wie die meisten (durchschnittlich),
und im Brautbett so schläfrig und schlaff,
seiner Frau zum Leidwesen.
Ruft Hurra, Kameraden, für Potifars Frau!
Sie lebt noch.

IS 011295